

Djelo koje Escrivá nije imao želju utemeljiti. Priča o svećeniku koji je postao svetac

Bio je 6.listopad, 2002.godine, na Trgu svetoga Petra, gdje se inače mogu vidjeti velike mase ljudi, nikada nije bilo toliko mnoštvo.

4.10.2012.

Bio je 6.listopad, 2002.godine, na Trgu svetoga Petra, gdje se inače

mogu vidjeti velike mase ljudi, nikada nije bilo toliko mnoštvo. Imam privilegirano sjećanje na cijeli događaj, jer sam pomagao Giuseppeu De Carli sa televizijskim prijenosom. Naša talijanska RAI kamera bila je na nešto povišenoj platformi pored kolonada i s našeg povišenog položaja mogli smo vidjeti kako se more ljudi podijelilo i rasporedilo u sektore.

Na trgu je bilo oko sto tisuća ljudi, koji su usprkos tolikom broju uspijevali zadržati intenzivnu šutnju kada je liturgija to zahtijevala, ili kada je Papa govorio. Ali iza strogog poretka u prostoru kojeg je dizajnirao Bernini, masa ljudi napunila je cijelu Via Della Conciliazione, skroz do rijeke Tiber čak i dalje, tako da je Papa Ivan Pavao II da bi ih sve pozdravio u svom papamobilu prošao skroz do Dvorca Sant'Angelo.

Moralo je biti pola milijuna ljudi sve zajedno. Kamere su pokazivale lica ljudi mokra od suza: neki su plakali jer su došli iz daleka, potrošivši možda svu ušteđevinu na put, ali fizički limit Trga onemogućavao im je dođu bliže. Bila je to ceremonija kanonizacije svetog Josemarije Escrivá de Balaguer, "osnivača" Opusa Dei. Postoji razlog za ove navodne znakove: sveti Josemaría je sam inzistirao na njima. Usprkos njegove želje da ostane skriven, ljudi su pisali o njemu. "Ja sam osnivač bez temelja", rekao bi klimajući glavom.

To je izuzetno važan, ali malo poznati aspekt samosvjesnosti jedne od najvoljenijih crkvenih institucija (što potvrđuje tako velika masa ljudi 2002.) i, istovremeno, najkontroverznije i najklevetanije, ponekad i unutar same Crkve. Prečesto njezini prijatelji i neprijatelji ne znaju cijelu istinu o

instituciji o kojoj raspravljaju. I tako, točno pet godina nakon kanonizacije, vrijedno je sjetiti se da Otac sveti Josemaria ne samo da nije želio osnovati nešto (pogotovo Opus Dei), nego je bio doslovno prisiljen na to, kako je kasnije priznao, nevoljko.

Ovako je to bilo. U jutro 2. listopada, 1928., dvadesetšestogodišnji svećenik iz Aragona u Španjolskoj, koji je došao u Madrid da završi Pravo, bio je sam u svojoj sobi u kući svetog Vinka Paulskog, gdje je imao duhovne vježbe. Temperament mladog svećenika nije bio mističan, nego pragmatičan; on je bio organizator, ne prorok, toliko da u početku nije bio siguran da li da ide u sjemenište ili na tehnički fakultet, dvoumio se između teologije i arhitekture. Imao je, u svakom slučaju, jasan osjećaj da Bog želi nešto određeno od njega, i on je učio da postane svećenik da bi bio dostupniji Bogu za što god to bilo.

Vidio je svoju budućnost kao pouzdanog administratora, sigurno ne kao karizmatičnog svećenika.

Njegova duhovnost, koja je ostala ista cijelog njegovog života, i koja se prenosila na njegove sljedbenike, malo je inklinirala čudima i čudesima. On nije gledao na "znakove", dapače nije im vjerovao, već je bio uvjeren da Bog govori kroz svakodnevne događaje. I tada, kada su zvona obližnje crkve glasno zvonila, nešto se dogodilo, neočekivano, što je promijenilo život Oca Josemarije, i ne samo njegov, nego i nebrojene živote drugih ljudi, i što je završilo kao prva i do sada jedina Osobna Prelatura u Katoličkoj Crkvi, sa 84,000 sljedbenika, uključujući 1,800 svećenika na svih pet kontinenata. Po riječima Postulatora slučaja njegove kanonizacije, "Dok je bio sabran u mislima svoje sobe, Bog ga je milostivo prosvijetlio: *vidio je Opus*

Dei, baš kako je Gospodin želio, i kako će biti u stoljećima koja dolaze."

Mons. Escrivá uvijek je govorio posebno naglašavajući da institucija nije njegova - da nije rođena njegovom analizom, sjećanjem ili željom da odgovori duhovnim ili materijalnim potrebama, kao što je slučaj sa drugim religijskim obiteljima. Zbog toga nije toliko "utemeljenje" koliko je zapravo "oslobođenje". Samo ime , Opus Dei - Božje Djelo - kaže da je sve djelo Božjega plana od samog početka, i da je svećenik iz Zaragoze, koji nije bio samo mlad, nego i siromašan i sam, izabran samo kao instrument.

Neko vrijeme, osim toga, on je bio neka vrsta tvrdokornog instrumenta, do točke nastojanja da izađe iz svojih dužnosti koje su mu se činile ne samo neprivlačne, već i zastrašujuće. Ali, naposljetku je osjetio da mora preuzeti taj križ i vidio ga je kao

limitirajući. "Djelo će biti samo za muškarce", napisao je jednom od par prijatelja kojima se povjeravao. No ipak 14. veljače 1930, dok je slavio svetu Misu, primio je drugi bljesak iz neba: ponovno je "vidio" svoju dužnost, sviđalo mu se ili ne, da služi kao poslušan instrument i na svoje zaprepaštenje shvatio je da je Djelo ne samo za muškarce nego i za žene.

Danas, jednaki broj muškaraca i žena pripada Djelu. Tako je sveti Josemaría bio vrtlar kojemu je Vlasnik zemlje povjerio sjeme kako bi, posvetivši tome životni težak rad, osigurao njegov rast u drvo čije vrste i karakter su predodređene za vječnost. To ima važnu posljedicu: iznad svega, uvjerenje da će se Opus Dei, budući da nije nastao kao ljudski plan u odgovoru na određene okolnosti, nego kao nadljudski plan, kao takav održati kroz stoljeća, do kraja vremena i drugog Kristovog dolaska. Daljnja posljedica je

uvjerenje da će njegov rast biti spor i postepen, ali kao i kod velikog drveta, konstantan i siguran. Bog, koji je želio da Djelo postoji, jamac je njegove budućnosti. Od početka takva "mirna snaga", polagana, ali očita i neumoljiva, karakterizira Djelo, čime je bio iznenađen čak i sveti Josemaria, kojega je prije pet godina Crkva uključila među svoje svece.

***Corriere della Sera*, 6.listopada,
2007**

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/djelo-koje-
escriva-nije-imao-zelju-utemeljiti-prica-
o-sveceniku-koji-je-postao-svetac/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/djelo-koje-escriva-nije-imao-zelju-utemeljiti-pricao-sveceniku-koji-je-postao-svetac/)
(10.08.2025.)